

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7219/2552

กรมสรรพากร โจทก์ บริษัทศิริอนันต์เจริญค้าไม้ จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 148,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีก่อนอันถึงที่สุดตามคำพิพากษาของศาลภาษีอากรกลางเป็นคดีที่จำเลยเป็นโจทก์ฟ้อง คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เป็นจำเลยทั้งสามขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งการประเมินและ คำวินิจฉัยอุทธรณ์ โดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ไม่ชอบ จำเลยทั้งสามในคดีดังกล่าวให้การต่อสู้ว่าการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่าการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ถูกต้อง ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และศาลภาษีอากรกลางได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องแล้ว ส่วนคดีนี้ แม้โจทก์จะนำหนี้ภาษีอากรค้างในคดีดังกล่าวฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบ แต่คำฟ้องของโจทก์ยกข้ออ้าง ซึ่งอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า หนี้ภาษีอากรค้างที่จำเลยเป็นหนี้อยู่แก่โจทก์ในคดีดังกล่าว นั้น จำเลยมิได้ชำระแก่โจทก์โดยครบถ้วน โจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระแล้ว จำเลยเพิกเฉยกลับ จดทะเบียนเลิกบริษัทและจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยทราบอยู่แล้วยังเป็นหนี้ภาษีอากร ต่อโจทก์ เป็นคำฟ้องที่มีสภาพแห่งข้อหา และข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่เกิดขึ้นใหม่จากการไม่ยอมชำระหนี้ของจำเลย และเป็นเรื่องที่จำเลยโต้แย้งสิทธิของโจทก์ภายหลังคดีถึงที่สุดตาม คำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางว่าการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ชอบแล้ว ฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ สำหรับประเด็น ข้อพิพาทอื่นตามคำให้การของจำเลยล้วนเป็นข้อต่อสู้ที่เกี่ยวกับการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ทั้งสิ้น ซึ่งคำพิพากษาของศาลภาษีอากรกลางอันถึงที่สุดย่อมมีผลผูกพันจำเลยซึ่งเป็นคู่ความในคดี นั้นตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 29 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 145 วรรคหนึ่ง จำเลยไม่อาจรื้อฟื้นข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการประเมินและคำวินิจฉัย อุทธรณ์ดังกล่าวได้อีก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อปี 2537 จำเลยได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม เดือนภาษีมกราคมถึง ธันวาคม 2537 โดยแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มว่ามีภาษีซื้อมากกว่าภาษีขายและขอคืนจำนวน 1,452,747.79 บาท พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้คืนภาษีให้แก่จำเลยตามที่ขอและได้ทำการ วิเคราะห์แบบแสดงรายการภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2537 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2537 และรอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2538 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2538 ของจำเลยแล้ว ปรากฏว่ารอบระยะเวลาบัญชีตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2537 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2537 จำเลยมีกำไรต่ำ มีค่าใช้จ่ายสูงกว่ากำไร จึงเป็นกรณีปรากฏหลักฐานหรือมีเหตุ อันควรสงสัยว่าจำเลยมีเจตนาหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากร และเป็นกรณีจำเป็นต้องตรวจสอบเพื่อ ประโยชน์ในการคืนภาษีอากรตามมาตรา 19 แห่งประมวลรัษฎากรจึงดำเนินการออกหมายเรียก เพื่อตรวจสอบภาษีของจำเลยสำหรับเดือนภาษีมกราคมถึงธันวาคม 2537 พนักงานเจ้าหน้าที่ของ

โจทก์ได้ทำการตรวจสอบภาษีซื้อและภาษีขายของเดือนภาษีมกราคมถึงธันวาคม 2537 ปรากฏว่า จำเลยขายไม้แปรรูปต่ำกว่าราคาประเมินตามราคาเฉลี่ยของประกาศอธิบดีกรมศุลกากรเพื่อเป็น เกณฑ์ประเมินอากรขาเข้า ราคาที่จำเลยขายดังกล่าวถือว่าเป็นการขายราคาต่ำกว่าราคาตลาด โดยไม่มีเหตุอันสมควรตามประมวลรัษฎากร มาตรา 65 ทวิ (4) และ 79/3 (1) เจ้าหน้าที่ตรวจสอบ ภาษีของโจทก์จึงประเมินราคาขายไม้แปรรูปของจำเลยให้เท่ากับราคาตลาด ณ วันที่ความรับผิดชอบ เกิดขึ้น โดยใช้ราคาประเมินตามประกาศอธิบดีกรมศุลกากรบวกด้วยอากรขาเข้าตาม ประมวลรัษฎากร มาตรา 79/2 (1) ซึ่งต่อมากรมสรรพากรได้มีหนังสือที่ กค.0814/ว.00986 ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2542 ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การกำหนดฐานภาษีดังกล่าว ปรากฏว่าเดือน ภาษีมกราคมถึงธันวาคม 2537 จำเลยมีรายได้จากการขายไม้แปรรูป โดยมีรายรับตามที่ยื่นแบบ แสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่ม 26,538,072.66 บาท มีรายรับจากการตรวจสอบได้ 49,914,749.88 บาท ดังนั้นมีผลต่างที่ขาด 23,376,677.22 บาท พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์จึงนำยอดรายรับ แต่ละเดือนที่เพิ่มขึ้นจากการตรวจสอบดังกล่าวมาทำการปรับปรุงภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงิน เพิ่มที่จำเลยมีหน้าที่ต้องชำระให้โจทก์ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89/1 และ 89 (4) รวมเป็นเงิน 2,997,434.54 บาท กรรมการผู้จัดการของจำเลยทราบค่าชี้แจงโดยละเอียดแล้ว ยินยอมชำระภาษี ตามผลการตรวจสอบ แต่ได้ยื่นคำร้องขอลดเบี้ยปรับตามฐานภาษีที่ได้จากการตรวจสอบ พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ลดเบี้ยปรับให้จำเลย คงเรียกเก็บเพียงร้อยละ 50 ของเบี้ยปรับ ตามกฎหมาย และแจ้งการประเมินให้จำเลยทราบ รวมเป็นภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มที่ ต้องชำระ 1,890,792 บาท จำเลยได้อุทธรณ์คัดค้านการประเมินสำหรับประเด็นภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยขอให้ยกเลิกการประเมิน จดหรือลดเบี้ยปรับและเงินเพิ่ม คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เห็น ว่า การประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มตามหนังสือแจ้งการประเมินถูกต้องตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย แล้ว จึงให้ยกอุทธรณ์ภาษีมูลค่าเพิ่มของจำเลยเสียทั้งสิ้น และได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้จำเลย ทราบแล้ว การประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามคำฟ้องจึง ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่จำเลยมิได้นำเงินภาษีมูลค่าเพิ่มมาชำระ กลับจดทะเบียนเลิก บริษัทและจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชี โดยทราบว่ายังเป็นหนี้ภาษีอยู่ พนักงานเจ้าหน้าที่ของ โจทก์ได้ยึดเงินฝากของจำเลย 1,090.81 บาท มาชำระหนี้ภาษีที่ค้างชำระ คงเหลือหนี้ที่ค้างชำระ ถึงวันฟ้อง 1,826,253.19 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับและเงิน เพิ่มจำนวน 1,826,253.19 บาท แก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า จำเลยได้ยื่นแบบ แสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มไว้โดยถูกต้องและชำระภาษีครบถ้วนแล้ว จึงไม่มีภาษีต้องชำระ เพิ่มเติมแต่อย่างใด ก่อนฟ้องคดีนี้จำเลยเคยฟ้องโจทก์เป็นจำเลยต่อศาลภาษีอากรกลางเป็น คดีแพ่งหมายเลขดำที่ 146/2545 คดีหมายเลขแดงที่ 102/2546 ระหว่างบริษัทศิริอนันต์เจริญค้า ไม้ จำกัด โจทก์ นายประสิทธิ์ ที่ 1 กับพวกรวม 3 คน (คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์) จำเลย ศาล มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว จึงห้ามมิให้คู่ความเดียวกันรื้อร้องฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดย อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน ฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องซ้ำ นอกจากนี้หนังสือแจ้งการประเมิน ภาษีมูลค่าเพิ่มและคำวินิจฉัยอุทธรณ์อันสืบเนื่องมาจากคดีนี้ไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ ข้อกฎหมายที่อ้างอิง ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ ซึ่งขัดต่อมาตรา 37 แห่ง พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจ ฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์ อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า จำเลยได้ยื่น

แบบแสดงรายการภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนภาษีมกราคมถึงธันวาคม 2537 ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ แสดงว่าภาษีซื้อมากกว่าภาษีขาย และขอคืนเงินภาษีมูลค่าเพิ่ม 1,452,747.79 บาท พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้คืนเงินภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าวให้แก่จำเลย ต่อมาพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ทำการตรวจสอบภาษีซื้อและภาษีขายของเดือนภาษีมกราคมถึงธันวาคม 2537 ปรากฏว่าจำเลยขายไม้แปรรูปต่ำกว่าราคาประเมินตามราคาเฉลี่ยของประกาศอธิบดีกรมศุลกากรเพื่อเป็นเกณฑ์ประเมินอากรขาเข้า โจทก์จึงถือว่าเป็นราคาขายต่ำกว่าราคาตลาดโดยไม่มีเหตุอันสมควรตามมาตรา 65 ทวิ (4) และ 79/3 (1) แห่งประมวลรัษฎากร พนักงานตรวจสอบภาษีของโจทก์จึงประเมินราคาขายไม้แปรรูปของจำเลยให้เท่ากับราคาตลาด ณ วันที่ความรับผิดชอบเกิดขึ้น โดยใช้ราคาประเมินตามประกาศอธิบดีกรมศุลกากรบวกด้วยอากรขาเข้าตามมาตรา 79/2 (1) แห่งประมวลรัษฎากร และนายอรรถชัยรับแต่ละเดือนที่เพิ่มขึ้นจากการตรวจสอบดังกล่าวมาทำการปรับปรุงภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มที่จำเลยมีหน้าที่ต้องชำระตามมาตรา 89/1 และ 89 (4) แห่งประมวลรัษฎากร เป็นเงิน 2,997,434.54 บาท จำเลยได้ยื่นคำร้องขอลดเบี้ยปรับตามฐานภาษีที่ได้จากการตรวจสอบดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ได้พิจารณาลดเบี้ยปรับให้จำเลย คงเรียกเก็บเพียงร้อยละ 50 ของเบี้ยปรับตามกฎหมาย และแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มให้จำเลยต้องชำระสำหรับเดือนภาษีมกราคมถึงธันวาคม 2537 รวม 1,890,792 บาท จำเลยอุทธรณ์คัดค้านการประเมิน คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยว่าการประเมินถูกต้องตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแล้ว จึงให้ยกอุทธรณ์ของจำเลย และได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้จำเลยทราบ จำเลยอุทธรณ์คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต่อศาลภาษีอากรกลาง เป็นคดีหมายเลขดำที่ 146/2545 คดีหมายเลขแดงที่ 102/2546 ระหว่างบริษัทศิริอนันต์เจริญค้าไม้ จำกัด โจทก์ นายประสิทธิ์ ที่ 1 กับพวกรวม 3 คน (คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์) จำเลย ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง และคดีถึงที่สุดแล้ว จำเลยไม่ชำระค่าภาษีอากรดังกล่าว ต่อมาโจทก์อายัดเงินฝากธนาคารของจำเลย 1,090.81 บาท เพื่อการหักชำระภาษี คงเหลือเงินที่จำเลยต้องชำระ 1,826,253.19 บาท โจทก์จึงฟ้องเป็นคดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า ฟ้องของโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนอันถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางคดีหมายเลขดำที่ 146/2545 คดีหมายเลขแดงที่ 102/2546 หรือไม่ เห็นว่า คดีก่อนอันถึงที่สุดตามคำพิพากษาของศาลภาษีอากรกลางดังกล่าวเป็นคดีที่จำเลยเป็นโจทก์ฟ้องคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เป็นจำเลยขอให้เพิกถอนหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มของเจ้าพนักงานประเมินและเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และขอให้งดหรือลดเบี้ยปรับ โดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบ จำเลยทั้งสามในคดีดังกล่าวให้การต่อสู้ว่า การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ขอให้ยกฟ้อง คดีจึงมีประเด็นข้อพิพาทว่า การประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และเป็นประเด็นที่ศาลภาษีอากรกลางในคดีดังกล่าวได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องแล้ว เป็นคดีหมายเลขดำที่ 146/2545 คดีหมายเลขแดงที่ 102/2546 ของศาลภาษีอากรกลาง ส่วนคดีนี้แม้โจทก์จะนำหนี้ภาษีอากรค้างในคดีดังกล่าวมาฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบ แต่คำฟ้องของโจทก์ยกข้ออ้างซึ่งอาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า หนี้ภาษีอากรค้างที่จำเลยเป็นหนี้อยู่แก่โจทก์ในคดีดังกล่าวนั้น จำเลยมิได้ชำระแก่

โจทก์โดยครบถ้วน โจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระแล้ว จำเลยเพิกเฉย กลับจดทะเบียนเลิกบริษัทและจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีโดยทราบอยู่แล้วยังเป็นหนี้ภาษีอากรต่อโจทก์ เป็นคำฟ้องที่มีสภาพแห่งข้อหา และข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่เกิดขึ้นใหม่จากการไม่ยอมชำระหนี้ของจำเลย และเป็นเรื่องที่จำเลยโต้แย้งสิทธิของโจทก์ภายหลังคดีถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลางว่าการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ชอบแล้ว ฟ้องของโจทก์จึงไม่เป็นการฟ้องซ้ำกับคดีหมายเลขดำที่ 146/2545 คดีหมายเลขแดงที่ 102/2546 ของศาลภาษีอากรกลาง ที่ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่เห็นฟ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้น สำหรับประเด็นข้อพิพาทอื่น ๆ ตามคำให้การต่อสู้คดีของจำเลยล้วนเป็นข้อต่อสู้เกี่ยวกับการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ทั้งสิ้น ซึ่งคำพิพากษาของศาลภาษีอากรกลางอันถึงที่สุดย่อมมีผลผูกพันจำเลยซึ่งเป็นคู่ความในคดีนั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 145 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 29 จำเลยจึงไม่อาจรื้อฟื้นข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวได้อีก เมื่อคำให้การต่อสู้คดีของจำเลยล้วนเป็นข้อต่อสู้เกี่ยวกับการประเมินของเจ้าพนักงานประเมินและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ทั้งสิ้น การที่จำเลยไม่มีสิทธิยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้โจทก์ในคดีนี้ จึงไม่ก่อให้เกิดเป็นประเด็นแห่งคดีที่จำเลยจะโต้เถียงให้ฟังแปรเปลี่ยนไปเป็นประการอื่นได้ กรณีไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนให้ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาใหม่ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่วินิจฉัยให้" พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มจำนวน 1,826,253.19 บาท แก่โจทก์ และให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ โดยไม่กำหนดค่าทนายความทั้งสองศาลให้

องค์คณะ

ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม · ธีระวัฒน์ ภัทรานวัช · เปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7219/2552>